

Зоря Володимира Плютинського світить і над «Агро-Експрес-Сервісом»

На землі, як і на небі, є звичайні зорі і є провідні світила, по яких зв'язується час та простір. Одним із таких земних світил залишається світлої пам'яті Володимир Плютинський, двічі Герой соціалістичної праці, депутат найвищих органів влади як за радянських часів, так і в роки незалежності України, керівник агропромислової корпорації «Зоря». Залишається, бо слід, зроблений ним на планеті, вельми глибокий та місткий, аби по ньому впевнено зв'язали свій поступ нинішні та майбутні господарники. Життєвій та господарській науці Володимиру Антоновичу завдячує і ПП «Агро-Експрес-Сервіс», а особисто генеральний директор підприємства Сергій Степанович Костючко називає його своїм учителем, адже повсякчас переймав передовий досвід роботи агрокорпорації «Зоря» та її керівника. Хай добрий спогад про людину-легенду нагадає ще раз про те, що світ тримається на одержимих, з-посеред яких і Володимир Антонович Плютинський. Цей матеріал побудований на прижиттєвих роздумах-спогадах відомого аграрія в його останньому інтерв'ю для преси.

- Пане Володимире, є одна фраза стосовно Вашої долі, яка на Рівненщині, та й, мабуть, в Україні, стала крилатою. Сказана вона була у 1951 році відомим на весь тодішній Радянський Союз головою колгоспу Макарим Посмітним про молодого Плютинського і звучала приблизно так: «Не будет из тебя председателя: мало пьешь...».

- Було-було, - усміхається Володимир Плютинський. - Тоді я, двадцятирічний голова новоствореного колгоспу імені Ворошилова разом зі своїм колегою, нині покійним Петром Митрофановичем Воловиковим, поїхали вивчати досвід на Одещину у господарство Макара Онисимовича Посмітного. Подивитися було на що, і запозичити також. Ми навіть по-доброму заздрили

Таким залишився світлий образ двічі Героя соціалістичної праці Володимира Плютинського.

Постамент Володимиру Плютинському у центральній садибі Зорі.

голови і колгоспникам, які жили досить таке майбутнє. Щоправда, через багато років, коли ми вже міцно стояли на ногах, він приїздив у наше господарство і щиро радів здобуткам. Зауважив навіть: «Знаєшь, Володя, ты меня почти обскакал...».

Загалом зорянці вважають Посмітного своїм «хрещеним батьком». Десь на початку п'ятдесятих, коли наш колгосп тільки спинався на ноги, було дуже сутужно, особливо з хлібом. На трудовдень тоді платили по вісім копійок. Робити нічого - поїхав до Посмітного «шапку ламати»: так і так, мовляв, біда, люди голодують, позичте двадцять тонн пшениці — з нового врожаю віддам. А Макар Онисимович на це: «Що, свиней будеш хлібом годувати?» «Та ні, - кажу, - для людей». Привіз я тоді зерно, роздав людям по центнеру, а в кого сім'я велика - по два.

Це була суттєва підтримка. А після

жнив прийав від Посмітного посланець, походив між людьми, порозпитував, чи дійсно Плютинський хліб виписував навесні. Потім зустрівся зі мною і каже: «Макар Онисимович списав вам борг - не будете віддавати». Треба було бачити, скільки то радості було людям. Це ж яке багатство - цілих двадцять тонн пшениці! Можна було більше посіяти, а значить - більше продати. Так і піднімались помаленьку. У 1957 році вже платили по тринадцять карбованців на трудодень. Люди ожили, повірили мені. Мабуть, саме завдячуючи цій вірі, ми й добились того, що маємо зараз.

Мені теж хотілося вірити у те, що завтра заживемо краще, ніж сьогодні. І людей в цьому переконував, хоч і нелегко було - боялися записуватися в колгосп. Часи були, самі знаєте які. Я й сам прийав у колгосп з автоматом за плечима. Ходив по хатах, просив: «Потерпіть трохи, попрацюємо - буде в нас хліб і до хліба. Настане час - будемо платити стільки, що й не захочете брати». А, вийшовши з хати, дорікав собі: це ж я, мабуть, неправду кажу людям, бо хіба можна на наших бідних землях розпити? Хіба можна щось путне створити на цих Сморгівських хуторах, де не хоче врожайтися ні пшениця, ні картопля, ні цукровий буряк?

Але сказати інакше - означало б вбити в людей надію на краще, заможніше життя. Для себе, для своїх дітей. Робити нічого — брав у руки олівець і рахував, збивав копійку до копійки, вчився в інших. Мабуть, саме тоді зародилася думка про необхідність курсу на, так би мовити, сільську індустріалізацію.

Загалом хтось із відомих людей сказав: «Якщо в нас залишається ще щось святе - то це вічна невдоволеність собою і тим, чого ми досягли». Можливо, занадто категорично, але частка істини в цьому є. Нам і справді вдалося зробити чимало. Маємо завод продовольчих товарів, м'ясокомбінат, теплиці, молочний комплекс, палац культури, житло, словом, все необхідне. Але далі хотілося б збудувати ще й гарного млина, крупоруху, маслобійню, комбикормовий завод. І так одне за одним.

- Доводилося чути, що Плютинський, мовляв, руками й ногами проти фермерства, виступає за укрупнення господарств...

- Я не відкрив великих «америк», коли скажу, що майбутнє саме за крупними господарствами. Так працює весь світ, і та ж Америка в тому числі. Пригадую, в Америці, в штаті Айова, центрі сільського господарювання Штатів, я побував

ПЛЮТИНСЬКИЙ
Володимир Антонович
Голова правління

Дніс Герой Соціалістичної Праці, тричі кавалер ордена Леніна, заслужений працівник сільського господарства України, член ЦК КПУ, член Президіуму Національного народного складу (КОДЕСКО). Має в складі родини незліченну кількість нагород: ордени, медалі, грамоти, подяки.

Народився 4 травня 1927 р. в с. Борсівці Заставнівського району Хмельницької області.

За фахом - економіст-організатор. Вчився в школі у Львівському сільськогосподарському інституті.

Традиційні шляхи розвитку господарства. У 1943-1944 рр. працював агрономом в колгоспі «Кришталі» С.А. Онисименка. З 1945 р. вийшов Володимир Антонович на роботу в сільськогосподарський виробничий колгосп «Кришталі» в с. Борсівці Заставнівського району Хмельницької області, в 1946 р. переїздить на Рівненщину (Тіть) до колгоспу «Кришталі» в с. Кішківці, а в січні 1951 р. обраний головою колгоспу ім. Ворошилова в с. Зоря.

З тих пор, як він став керівником колгоспу ім. Володимир Антонович займається аграрною індустрією господарства.

ЗАТ "АГРОПРОМИСЛОВА КОРПОРАЦІЯ "ЗОРЯ"

За цей час колгосп став сполучку агрофірми, а в 1996 р. - агрокорпорацію "Зоря" - динамічно агропромислового виробництва не лише в області, а й в Україні.

На сьогодні господарство обробляє понад 15 тис. га земель. У структурі відав переважало зерно: культура, краща за насичені та буряк. За останні роки істотно зменшили з колгоспу гектара підтримували по 50 цівки озимої пшениці та трітійки, 20-35 цівки гороху, ячменю, вівса, понад 40 цівки соєвого гороху. Вже два роки постійно корпоративі реалізуються на ринку зерна понад 20 тис. тонн білжаків зернових культур.

У господарстві "Зоря", за ініціативи В.А. Плютинського разом з агропромисловою фірмою "Тінь", відкрито завод з виробництва напіва готових продуктів у галузі виробництва напіва готових продуктів з цукру, виробництва кукурудзи. Агрокорпорація стала базисом господарств у галузі виробництва напіва готових продуктів з цукру, виробництва кукурудзи, застосування нових агрономічних у господарстві.

Має в складі встановлені з національно-аграрних академії, науково-дослідних інститутів. Багаторічна співпраця з Міжнародним інститутом пшениці короля В.М. Тейлора, Данського сільськогосподарського інституту зернових культур, Марксової науково-агрономічного центру "Агробіона" і ТОВ "Тінь" для збільшення виробництва і виробничої спроможності, найбільше перспективні сорти рослин.

У своєму чергу товариство має 21% народницькі від ринкової продукції і надає послуги. В агропромисловій групі маємо завод з виробництва української чорної риби породи карп. У господарстві діє 6 фірм, які спеціалізуються на виробництві молока 1 тис. тонн на год. Фабрика утримується понад 1 тис. тонн ВРХ на 3 тис. свиней.

За роки діяльності ВА Плютинського в "Зорі" поряд з нарощуванням власного виробничого потенціалу відбувалося створення кооперативної господарства, агрокомбінат, великий технічний комплекс, директоб'єктів робить цей комплекс на 20 тис. тонн зерна, стації технічного обслуговування автомобілів, тракторів та інших сільськогосподарських обладнання, сучасні марксові комплекси.

У структурі агрокорпорації є молочний комплекс, стації, склади для зберігання зерна, комбикормовий цех, млина. Високотехнологічне господарство агрокорпорації є великим підприємством. До його складу входять теплиці, цех з виробництва крупи, цех з розливу мінеральної води "Зорянік", фруктозосади і сад.

За ініціативи керівництва агрокорпорації збудовано понад 800 квадратів з усіма комунікаціями (електричність, опалення, водопостачання, каналізація, водопостачання, газ).

За ініціативи керівництва агрокорпорації створено "Зорянік" - велику компанію. Паливо культури з опаленням, три сільських клубів, торговельний центр у с. Зоря, прокладено 54 км газопроводу, 40 км водопроводу, 40 км електропроводу додому. Інтер'єр господарствів перебудовано АТС на 900 номерів, комплекс "Зорянка".

Агрокорпорація "Зоря" була і залишається багатогалузевим, ефективним та високотехнологічним господарством.

Володимир Плютинський був людиною, як глибоко шанувала історію свого народу.

у багатьох фермерських господарствах. У одного 500, у другого 2 тисячі, в одного навіть 6 тисяч гектарів землі! Чим більше, тим краще він живе! Тому що крупномасштабне господарство - це зовсім інші можливості і в плані технологій, і технічному забезпеченні, і... А в нас кінь став головною тяговою силою, - тварина, яка на Заході слугує для дозвілля грошовитих людей!

З іншого боку, мій знайомий фермер з Польщі має дев'ять тисяч гектарів землі. На всій площі сіє кукурудзу і збирає щороку по 60-65 тисяч тонн зерна. То хіба ж можна бути проти такого фермера? Але фермерство в Україні сьогодні — це сміх крізь сльози, це крок на сто років назад. Ніхто й ніколи не переконає мене в тому, що обробляти землю за допомогою коня й плуга - це прогрес. А добрива одноосібник (язик не повертається такого бідаку назвати фермером) за що купить? Того ж гною де візьме? Насіння доброго за які кошти придбає? А без усього цього марно сподіватися на високі врожаї. Земля, як жінка, ревнива. Мусиш приділяти їй максимум уваги, турбуватися про неї, удобрювати, обробляти, засівати...

- Цікаво: Ви говорите про землю як про живу істоту...

- Так, - наголошує Володимир Антоновичі, - осудить самі: діаметр нашої планети - 12 тисяч кілометрів. Товщина її родючого шару досягає метра лише на невеликій території суходолу. Як правило, цей шар набагато тонший і вимірюється сантиметрами... Знадобилося майже 5 мільярдів років для того, щоб сформувалася ця тоненька родюча оболонка, індикатор життєтворчої сили на землі. І все моє свідоме життя мене хвилювало, в чітких руках знаходяться ці сантиметри - в руках господаря чи в руках людини з дріб'язковим мисленням, споживача. Я не раз чув: «Зоря» - це продукт колишньої тоталітарної системи, «показуха» на тлі загального зубожілого стану радянського сільського господарства. Але скажіть, що сьогодні є більш ефективним у сільському господарстві, як «колишня» «Зоря»?!

Плютинський знає, про що говорить. Надто дорогу ціну він заплатив за те, щоб відродити цю землю, перетворити її у своєрідний оазис благополуччя.

- Я народився через три роки після смерті Леніна, - зазначає він. - Добре пам'ятаю тридцять років, війну, яка мене ще підлітком занурила у прірву крові і страждань. Я був свідком повоєнної відбудови, колективізації в західних областях України. З нуля разом з людьми починав будувати нашу «Зорю», господарство, яке вже через двадцять років стало кращим у республіці і колишньому Радянському Союзі... А потім, уже за незалежної України, до мене прийшли народні депутати знімати мене, бо - «представник минулого». І нічого в них не вийшло, люди не дали, стали стіною. А багатьох зняли, порозганяли. Я далекий від думки, що наші державні мужі не бажають добра своєму народу. От тільки... не виходить нічого у них. Можливо, тому, що почали винаходити велосипед, який давно вже винайдений?! Ні, не варто так уже прислухатися до порад всіляких західних експертів, - нібито вони всі точно знають, що саме нам потрібно. Наш слов'янський устрій їм ніколи не збагнути. Він їм чужий. У цьому я переконався, об'їхавши 51 країну світу. Не претендую на роль автора готових рецептів, просто хочу, щоб мій досвід, досвід мого покоління був узятий до уваги. Я переконаний у величезному потенціалі нашого народу. Адже моє покоління жило і працювало в несамопитих, з точки зору нинішніх молодих людей, умовах. І залишило свій слід на землі.

Оглядаючись на минуле, Володимир Плютинський каже, що все своє життя він будував, створював, примножував. І готовий тисячу разів повторити класичну фразу Павки Корчагіна «про не дарма прожиті роки», бо ніколи йому не було соромно за прожите і пережите.

На День поля до Плютинського з'їжджалися аграрії з усієї України.

